

na eenige kinderen gebaard te hebben, uitzet met een weelderigheid van hard en stevig vleesch; het gezicht had iets popperigs door de groote blauwe oogen met zwarte wimpers, de zuiver geteekende wenkbrauwen daarboven, den kleinen mond met de volle lippen en de regelmatige witte tanden, de dikke roode wangen en het roode mollige kinnetje, waarover de huid in glanzende strakheid scheen gespannen; het voorhoofd en het haar gingen schuil in een bruin vilten klokhoedje, met een blauwe aigrette versierd.

„'t Is altijd 'n prachtig iets, die Kindervoeding,” sprak Simon, die zich nu wat beheerscht had, terwijl hij zijn gouden zakpotloodje te voorschijn haalde.

„Joa.... vin u nie?” antwoordde ze.

Hij zette zijn naam, haalde uit een zijzak van zijn colbert meteen het bankbiljet van honderd gulden, dat hij tevoren voor dat doel er al in gestoken had en bood haar dat aan.

„Nou meneer.... dat 's rejoal!” sprak ze verheugd; ze kleurde er even van. „As alle inteekenoars dat gavve, dan woare we gauw kloar!”

„'t Spiet me alleen maar, dat ik U zoo weinig comfortabel ontvang, mevrouw, zonder vuur.... en in 't half donker....” sprak hij, nu, na haar gebleken blijdschap om zijn gift, toch heel wat meer op zijn gemak, ofschoon zijn vingertoppen maar steeds wonderlijk trilden: „Mag ik u soms een kopje thee....?”

„Thee?.... Nou, meneer....” ze aarzelde. „Afijn as u 't heb.... dan wel groag. Prachtige koamer is dat ier,” vervolgde ze, rondkijkend, „....'n zoal!”

Hij glimlachte tevreden, trad naar het geborduurde schelkoord in den hoek, rukte er aan, hoorde ver in de keuken de bel.

„Ja, och, we gebruiken dit salet haast nooit meer,” vertelde hij dan, terwijl hij weer tegenover haar plaats nam: „U begriep, zoo'n huushouding van twee ouwe heeren.”

„Ah toe.... maar zoo oud ben U toch nog niet....” giechelde ze.

„Ja, ja....” schertste hij terug „Schien bedriegt.... 't is hier doenker” en dan ineens, vreemd ernstig en met een bevende onvastheid in zijn stem: „Ik heb zoo'n prettige herinnering aan die wandeling met u in Domburg....!”

Het was de zin, waarmee in zijn droomen altijd het beslissende gesprek geopend werd, dat daarna met lichte, vroolijke sprongen, linea recta voerde naar de apothéose....! Nu had hij dien zin geplaatst!

Maar Laurien stoorde na een klopje.

„Heb u gebeld, meneer?”

„Ja, wil je eens voor thee zorgen”.

„Voor thee?”

„Ja.”